

tigelse til, hvor der er Tale om mindre Reparationer paa en Station, at benytte de stedlige Haandværkere, den Sag behøver ikke at gaa den lange Vej. Men jeg vil gerne spørge Ministeren, hvorfor det netop følger af den Ordning, der her foreslaas, og hvad i Alverden der skulde være i Vejen for, at man indførte akkurat det samme med den Ordning, vi nu har. — Intet. Det naturlige vilde, forekommer det mig, i Særdeleshed efter at vi er kommet bort fra, at det økonomiske volder os Gener — Statsbanerne giver jo i dette Øjeblik et godt Overskud —, være at fjerne de Ulemper, som klæber ved den nuværende Ordning, ved at nedlægge det ministerielle Kontor og give Trafik-, Bane- og Maskinbestyrerne i de fem Kredse en større Myndighed, end de har nu. Dermed er alt i Orden. Hvis man ønsker det, kan man give dem, i alt Fald de tre Bestyrere indenfor samme Distrikt, visse Sager at behandle kollegialt, og for saa vidt de ikke kan blive enige om visse Sager, kan disse gaa højere op til Afdelingschefen og den nuværende Direktør, eller hvor de nu skal hen. Men giv dem en større Myndighed, og forlæg en Del af den Myndighed, som de og deres højere foresatte har, ud til Stationsforstanderne m. fl.! Der er ingen som helst Grund til at omkalfatre den Ordning, under hvilken Statsbanernes Overskud er gaaet saa stærkt frem, som det faktisk er i den senere Tid. — Jeg afholder mig fra at udtale mig nærmere om det Spørgsmaal, hvorvidt man skal beholde den kollegiale Styrelse; jeg mener kun, at Ministerens Argumenter for at gaa bort derfra er meget svage.

Til Slutning vil jeg kun sige, at paa et væsentligt Punkt har, ikke Lovforslaget — af dette kunde jeg ikke vente noget saadant —, men Kommissionsbetænkningen beredt mig en Skuffelse, idet jeg har savnet en Oversigt over, hvorledes Statsbanernes Budget skal administreres, altsaa en Besvarelse af det Spørgsmaal, hvem der fremtidig skal have det økonomiske Ansvar. Desværre indeholder Betænkningen ikke noget som helst om dette meget vigtige Spørgsmaal. Man kan jo dog ikke give Distriktscheferne næsten diktatorisk Myndighed over alle tre Afdelingers i Distriktet forefaldende Spørgsmaal — ærede Medlemmer, som ikke har sat sig ind i Sagen, har maaske lidt vanskeligt ved stadig at holde disse to Ting: Afdeling og Distrikt, ude fra hinanden, thi i mange andre Forhold er de jo det samme,

men her er der Forskel, idet Afdelingen er det faglige og Distriktet det territoriale — altsaa, jeg siger, man kan dog ikke give Distriktscheferne næsten diktatorisk Myndighed over alle under de tre Afdelinger hørende Sager uden at gøre dem ansvarlige for alle disse tre Afdelingers Budget, for saa vidt Driften angaar. Men man kan heller ikke lægge dette Ansvar over paa Afdelingscheferne, som i øvrigt forestaar hele den vedkommende faglige Afdeling, thi de kan ikke være tjente med, at Distriktscheferne ved de Anordninger, de har truffet, har foretaget noget paa egen Haand — og de skal jo i høj Grad handle paa egen Haand —, hvorved de ødelægger Budgettet for den Afdelingschef, som i øvrigt har med Sagen at gøre. Det forekommer mig, der her er noget, som maaske — og jeg kan tilføje: sikkerlig — kan ordnes med nogen, maaske ikke saa ringe, Elasticitet. Men naar man i en saadan Sag nedsætter en Kommission eller et Udvalg til at udrede Forholdene, saaledes at de kan komme til at staa klart for os Lægmænd, er det et stort Savn, at Betænkningen indeholder saa overmaade lidt om den Sag.

F. F. Samuelson: Lovforslaget om Statsbanernes Styrelse har fra mange Sider været imødetet med Længsel. Det gælder baade Tjenestemændene og Arbejderne under Statsbanerne, men ikke mindst det store Publikum, som daglig kommer i Berøring med Statsbanerne som disses Kunder enten som rejsende eller paa anden Maade. Man har med Længsel ventet paa, som det blev stillet i Udsigt i 1911, da Udvalget blev nedsat, at faa en Simplifikation af det meget komplicerede Statsbanemaskineri. At de høje Embedsmænd indenfor Statsbaneadministrationen ikke vilde blive tilfredse med et Forslag om en Nyordning af disse Forhold, kunde man paa Forhaand vide, men at det skulde give sig Udslag paa den Maade, som det har gjort i det Aktstykke, der medfølger Lovforslaget og hedder: „Generaldirektionens Erklæring over den af Statsbaneudvalget afgivne Betænkning“, det havde man dog vel neppe tænkt sig. Denne Erklæring gaar i Hovedtrækkene ud paa et: „Vi alene vide“ og paa, at Statsbaneudvalget ingen Forstand har haft paa det, som det har haft med at gøre, skønt der i dette Udvalg har siddet Mænd, som nok kan staa ved Siden af de Herrer, der har Sæde i Generaldirektionen. Der er ligeledes en Erklæring fra Jernbane-Etatsorganisationernes Udvalg. Jeg vil an-